

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344632288/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

ge viser sig for sine Besogere i et klosteragtigt Rum og iført en Munkekutte Er det atter Utilfredsheden med Hjemmets Kvinder – som har fremkaldt denne Askese? – Saa taler vi om Musik. Komponisten priser i nogen Tid Wagner, og fra Musiken kommer han til at tale om Vellugt og Røgelse. Han fortæller tilfældig om sig selv, at han altid brænder Røgelse i sin Kamin, hvortil Malaquin svarer ved at pege paa sine Reoler og sit fattige Rum, at for ham er Vellugt og ydre Hygge til Besvær, naar han skal arbejde.

Inden vi gaar ud ad Døren, ser jeg mig endnu tilbage, og jeg kan ikke tænke mig noget bedre Ly for den »hellige Bohèmes« Raadslagninger. Ungdommen, »den hellige Bohème«, som til Tidernes Ende vil føle en anarkistisk Lyst til at afsætte alle kronede Poeter, alle anerkendte Smagsdommere, opbrænde de dejlige Musæer, de herlige Biblioteker med de gamles underfulde Værker – og selv at bygge et nyt Bog-Babylon og et nyt Louvre, hvor der skal være Plads til alle de unge og de oprigtige af Hjertet, og hvor man skal slippe for at beundre de gamle, som er blevene dumme med Aarene. Amen! Det er kun symbolsk.

IV.

(Fortsættelse Onsdag Morgen – i Bedrovelse)

Vi gaar nedenunder i Kafé Gutenberg. Og der sidder vi den lange Eftermiddag og taler sammen, unge Franskmænd og danske Ærlige Hjærter, lystige Ord. Men der er én af os, som bestandig er adspredt og faamælt, én, som har ladet sine Tanker blive bag sig paa et eller andet Gadehjørne og nu ikke kan faa dem hentet hjem igen . . .

Fremmede, hvis du ude fra *Temes* tager med Omnibus til Madeleinekirken og derfra til Fods gennemiler de store Bulevarde, da kommer du i Nærheden af *Carnaval de Venise* forst til en lille Butik paa din venstre Haand. Der ser du, hvis du har bedre Held, end jeg havde den Dag, min elskede – hendes Hænder er hvide, hendes Fødder er smaa, hendes Øjne er store og mørke, som blide Duer – Naar hun spaserer, hyllet i sit sorte, lange Pariserinde-Slor, der naar hende to Gange om Halsen og Hagen og endda flagrer lystigt frem over venstre Skulder, ligner hun i sin dunkle Formummethed en sort Due; men det er dog Sylvia Delaplanche, det samme nittenaarige

Barn, den samme friskafskaarne, bleghvide Blomst, som kigger med store Øjne ud fra en lille Butik ... Paa venstre Haand nær Carnaval de Venise. Trappen er lidt høj, Døren lidt smal ... Fremmede, du gaar rolig videre.

Du gaar videre, idet du stadig passer godt paa, hvor du har din venstre Haand, og den næste Seværdighed, du da træffer efter at have gennemstrejfet Boulevard des Capucins, er den store Opera: – Der kan du frit løfte dine Øjne, Statuerne vil ikke rødme eller tilsiøre sig for dig, ingen skinsyg Elsker vil disputere med dig om din Ret. Og er du lidt hallucineret, ligesom Ibsens Hilde, vil du midt i Virvaret af tyve Vogne, som krydser hverandre paa den lydlose Asfalt, høre Toner i Luften af Taffanels Orkester, høre Bruset af Wagnerske Lurer eller høre Faust, der synger for Margrete.

Du gaar videre, helt hen paa Boulevard Poissonnière, et Sted paa højre Haand, til Malaquin. Og dér forlanger man af dig, at du, medens du har dine Tanker alle andre Steder, nu ogsaa skal sige et dybt Ord om Henrik Ibsen. (Et dybt Ord om det dybe og vage! og *det*, mens éns Sjæl brænder i jordisk Erindring om en ung Pige af saa og saa mange Centimeter nøjagtigt Maal ... Ak!)

»I unge Franskmand er allesammen Fumister,« sagde min Landsmand med nordisk Uforbløffethed til Malaquins Vener, da et Glas Absinth havde gjort ham glad. »Alt, hvad I gør, er Fumisteri, og naar I da kommer til at læse noget af Henrik Ibsen, den største Fumist, vi har hjemme i Norden, bliver I ellevalde.«

En *Fumist* er jo i det franske Folkesprog simpelthen en Skorstensfejer, men i Kunstnernes Sprog anvendes det om de højroastede Modegenier, fra hvis Værker der stiger mere Røg og Kvalm end egenlig klar Flamme.

Skuespilleren ved Grand Théâtre, *Lugné-Poe*,* Instruktoren af Ibsens »Fruen fra Havet«, sad med sit Napoleons-Ansigt, mørk, bleg, glatraget, lige overfor min Landsmand.

»De Skandinaver er frygtelige,« smilte han overbærende.

Men ved min Landsmands venstre Side sad Alcanter de Brahms, *l'immense Alcanter* ved Ugebladet *La nouvelle écho*, en Journalist, som paa den ubegribeligste Maade véd alt, kender alt. Tænk ham fyrretyveaarig, høj, myndeagtig slank, høj Hat, en uhyre Monocle for det

* Skrevet i 1893, for Lugné-Poes Ibsen-Sejre.